

Sygnatura akt VI Ka 890/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **22 listopada 2019** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Marcin Schoenborn

Protokolant Dominika Koza

przy udziale Wojciecha Kłapcińskiego Prokuratora Prokuratury Rejonowej w R. i G. K. przedstawiciela Naczelnika Urzędu Skarbowego w R.

po rozpoznaniu w dniach 12 listopada 2019 r. i 22 listopada 2019 r.

sprawy **S. L.** ur. (...) w R.

syna E. i S.

oskarżonego z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 61 § 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 8 lipca 2019 r. sygnatura akt II K 359/17

na mocy art. 437 KPK, art. 438 KPK oraz art. 636 § 1 KPK w zw. z art. 113 § 1 kks

- zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 wskazuje, iż nieprawdziwa deklaracja VAT-7 za styczeń 2011 r. złożona została w Urzędzie Skarbowym w R. w dniu 25 lutego 2011 r.;
- w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
- zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 (dwudziestu) złotych oraz wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 3000 (trzech tysięcy) złotych.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 890/19		
Załącznik dołącza się w każdym przypadku.	1			

Podać liczbę załączników:			
1CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
	wyrok Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 8 lipca 2019 r. sygn. akt II K 359/17		
	0.11.2. Podmiot wnoszący apelację		
	# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
	# oskarżyciel posiłkowy		
	# oskarżyciel prywatny		
	# obrońca		
	# oskarżony albo skazany		

	w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
	# inny			
	0.11.3. Granice zaskarżenia			
	0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
	# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
	# w części	#	co do winy	
	#	co do kary		
	#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
	0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
	Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
	#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów		

		prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
	#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
	#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
	#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ		

		na treść tego orzeczenia				
	#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
	#	art. 439 k.p.k.				
	#	brak zarzutów				
	0.11.4. Wnioski					
	#	uchylenie	#	zmiana		
	1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
	0.12.1. Ustalenie faktów					
	0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					

	Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	2.1.1.1.	S. L.	deklaracja VAT-7 za styczeń 2011 r. złożona została w Urzędzie Skarbowym w R. w dniu 25 lutego 2011 r.. Złożona została drogą elektroniczną. Składający A. S. ze (...) - czyn z pkt 1 zaskarżonego wyroku	wydruk deklaracji VAT-7 za styczeń 2011 r. z systemu informatycznego (...)	831	
	wydruk danych identyfikujących składającego na podstawie numeru PESEL	831				
	S. L.	deklaracje VAT-7 za kolejne miesiące z okresu lipiec 2010 r. - marzec 2011 r. wraz z korektami w imieniu (...) Sp. z o. o. składał każdorazowo drogą elektroniczną A. S. ze (...) -	wydruki deklaracji VAT -7 za okresy miesięczne od lipca 2010 r. do marca 2011 r. wraz z korektami z systemu informatycznego (...)	831		

		czyn z pkt 1 zaskarżonego wyroku				
	wydruk danych identyfikujących składającego na podstawie numeru PESEL	831				
	2.1.1.3.	S. L.	nieobecności S. L. w Polsce w okresie od czerwca do końca sierpnia 2010 r. - czyn z pkt 1 zaskarżonego wyroku	kserokopie stron z paszportu S. L.	804-806	
	2.1.1.4.	S. L.	miesięczny dochód uzyskany przez oskarżonego w lutym 2019 r. w związku z zatrudnieniem w Anglii w firmie (...) wyniósł 641 GBP i tyle miał wynieść w kolejnym miesiącu, a jego roczny dochód w związku z zatrudnieniem w tej firmie zamknął się kwotą 7692 GBP - czyn z pkt 1	zaświadczenie o zarobkach z (...) w języku angielskim	814	

			zaskarżonego wyroku			
	0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
	Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	2.1.2.1.					
	0.12.2. Ocena dowodów					
	0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
	Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
	1, 2	wydruki deklaracji wraz z korektami oraz danych identyfikacyjnych	Dokumenty nie budziły wątpliwości co do swojej autentyczności prawdziwości. Fakty z nich wynikające, a dotyczące osoby dokonującej rozliczeń podatku VAT w imieniu			

			spółki (...) korespondowały z zeznaniami A. S. i R. B., nie przeczyły im również wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania E. R., R. G. i S. P. (1)	
	3 kserokopie stron z paszportu	Dokument nie budził wątpliwości co do swojej autentyczności i prawdziwości.		
	4 zaświadczenie o zarobkach od pracodawcy	Dokument nie budził wątpliwości co do swojej autentyczności i prawdziwości.		
	0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
	Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

<p>1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>					
Lp.		Zarzut			
3.1.		<p>naruszenie art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez dowolne uznanie, że:</p> <p>- oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwo, podczas gdy ze spójnych i konsekwentnych wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków - S. P. (1), R. G. i E. R. nie wynika wina oskarżonego, bowiem oskarżony nigdy nie był w T. w związku z zakupem maszyn, nie widział ich na swoje oczy, nie dokonywał czynności fakturowania zakupu czy sprzedaży</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

maszyn, nie przekazywał kontrahentowi środków za zakup maszyn, a udział oskarżonego w zakupie maszyn ograniczał się do akceptacji pomysłu w tym zakresie oraz wpłaty przez oskarżonego środków na ich zakup odpowiadający swojemu udziałowi, a to wobec podjętych przez spółkę działań w celu organizacji prac na autostradzie,

- całokształt dowodów prowadzi do wniosku, że oskarżony wypełnił znamiona zarzucanych mu przestępstw skarbowych, podczas gdy obiektywna ocena materiału dowodowego, w szczególności brak ustalenia,

		<p>jaka była rola oskarżonego w procesie fikcyjnego zakupu maszyn, prowadzi do wniosku, że oskarżony nie dopuścił się w sposób umyślny zarzucanych mu czynów,</p> <p>- oskarżony brał udział w zakupie maszyn oraz był świadomy fikcyjności zakupu, podczas gdy w czasie, kiedy maszyny zostały zakupione, tj. w okresie od czerwca do końca sierpnia 2010 r. oskarżony przebywał na Filipinach, zatem był wówczas wyłączony od prowadzenia spraw spółki, a tym samym nie mógł uczestniczyć w transakcji zakupu maszyny</p>			
	Zwiąże o powodach uznania				

	zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
	<p>Zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniu rozstrzygnięcia. Temu w najmniejszym stopniu skarżący jednak nie sprostął.</p> <p>Art. 410 kpk nakazujący uwzględnienie całokształtu okoliczności</p>		

ujawnionych na rozprawie, nie może być natomiast rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń sądu. Byłoby to oczywiście niemożliwe, gdy z różnych dowodów wynikają wzajemnie sprzeczne okoliczności. Nie można więc zarzutu opierać na tym, iż pewne dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, jeżeli sąd rozważył je i ocenił ich znaczenie w sposób określony w art. 7 kpk (zob. wyrok SA w Krakowie z 6 marca 2014 r., II AKa 279/13, KZS 2014/4/49). Dokonanie oceny dowodów nie może stanowić bowiem uchybienia dyspozycji

art. 410 kpk
(zob. wyrok
SA w
Krakowie z 29
stycznia 2014
r., II AKa
261/13, LEX
nr 1425427).

Tymczasem
Sąd Rejonowy
dość
krytycznie
odniósł się do
zeznań R. G.
i S. P. (2),
a apelujący
powodów
tego stanu
rzeczy nawet
zdawał się nie
dostrzegać, co
akurat wcale
nie musi
dziwić,
bowiem
oznaczałoby,
że ustaleniom
Sądu I
instancji
przeciwstawia
wersję w
realiach tej
sprawy
najzupełniej
nie do
przyjęcia.
Akceptacja
optyki
obrońcy
oznaczać
musiałoby w
realiach
sprawy, że
oskarżony
został
oszukany
przez
wspólników,
którym

bezgranicznie
zaufał
przekazując
sięgające
około
270.000
złotych środki
pieniężne, w
żaden sposób
potem nie
kontrolował
działań R.
G., a przede
wszystkimi S.
P. (2),
nakierowanych
na
poszerzenie
działalności
spółki, której
był członkiem
jednosobowego
zarządu, a
zarazem
prezesem,
odpowiedzialnym
zatem za jej
funkcjonowanie,
co więcej
akceptował
stan rzeczy,
że za ciężkie
pieniądze
zakupiony
sprzęt nie jest
eksploatowany,
nie
przysparza
dochodu ich
właścicielowi,
a generuje
tylko koszty,
ponadto nie
ma na niego
należytego
baczenia,
finalnie też
bez większego
żalu godził się
de facto z

utrata sporej części z owych pieniędzy.
Słusznie Sąd Rejonowy uznał, iż taka wersja w świetle zasad logiki oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego nie jest możliwą do przyjęcia jako odpowiadająca rzeczywistości, a na niej bazował skarżący twierdząc, że oskarżony nie był świadom fikcyjności zakupu przedmiotowego sprzętu, co w domyśle miało oznaczać, iż zawierzył okolicznościom wynikającym z dokumentacji.
Poza tym ta wersja wcale nie wynikała z relacji wspólników oskarżonego - R. G. i S. P. (2), do końca zapewniających, że zakup sprzętu, a następnie jego odsprzedaż ze

stratą wobec stwierdzenia nieprzydatności związanej z brakiem możliwości realizacji pierwotnych planów rozwinięcia działalności spółki w nowym obszarze (nie tylko prace remontowe wewnątrz budynków, ale również prace ciężkim sprzętem budowlanym przy inwestycjach drogowych, do których spółka nie posiadała zaplecza rzeczowo-osobowego, ani doświadczenia, jak też własnych kapitałów), były zdarzeniami gospodarczymi nie tylko udokumentowanymi, ale i zaistniałymi w rzeczywistości. Okazało się to całkowitą nieprawdą w świetle zeznań K. Z. i

R. K., których wiarygodność nie była kwestionowana. Bynajmniej też zeznania E. R. nie mogły zostać potraktowane jako potwierdzające optykę skarżącego, kiedy się uwzględni, że na oczy nie widziała pieniędzy, które miały zostać wpłacone przez wspólników na nabycie sprzętu, a potem miały zostać sukcesywnie przekazywane tytułem zapłaty ceny. Wynikało z nich tak naprawdę jedynie tyle, że wskazana kobieta uczestniczyła w wytwarzaniu kolejnych dokumentów księgowych, które tego rodzaju okoliczności miały jedynie potwierdzać. Na nieprawdopodobieństwo

powyższego
naprowadzał
również fakt,
iż rzekomy
nabywca
następnie
zbędnego
sprzętu
okazał się
faktycznie nie
prowadzić
działalności
gospodarczej,
a nawet nie
być na owy
czas czynnym
podatnikiem
w zakresie
podatku VAT,
a zatem, jak
słusznie
stwierdził Sąd
Rejonowy, był
przysłowiowym
słupem.
Powiązanie
tego faktu z
zakwestionowaniem
prawdziwości
dokumentacji
mającej
obrazować
nabycie
przedmiotowego
sprzętu przez
P. T., musiało
prowadzić do
oczywistego
wniosku, iż
transakcja
została tylko
sprokurowana
na papierze
i to dość
dobrze, jeśli
uwzględni się
również
pozyskanie
operatu
szacunkowego

mającego
potwierdzać
wartość
nabywanego
sprzętu.
Jednocześnie
nie sposób
byłoby
uwierzyć, że
nie brał w
tym udziału
oskarżony, a
wszystko to,
jeszcze jego
kosztem
finansowym,
odbyło się
poza jego
wiedzę.
Elementarna
logika w
powiązaniu z
koincydencją
czasową tych
wszystkich
wyżej
naprowadzonych
okoliczności
trafnie
doprowadziła
Sąd Rejonowy
do wniosku
przeciwego,
będącego z
jak
najbardziej
oczywistych
względów
podstawą do
przyjęcia, że
zdawać
musiał sobie
również
oskarżony z
nierzetelności
faktur
dokumentujących
zakup. Tym
samym, kiedy
nie

zareagował
potem w
żaden sposób
na ich
zaksięgowanie
i
wykorzystanie
wynikających
z nich danych
księgowych w
rozliczeniu
podatku VAT,
a wynika to
nieodzownie z
jego
wyjaśnień,
dowiódł w
ten sposób,
że wszystko
to dokonać
się musiało ze
świadomym
jego udziałem
jako prezesa
spółki
odpowiedzialnego
za jej sprawy
gospodarcze,
w tym kwestie
finansowe,
nawet jeśli
faktycznie w
ramach
podziału
obowiązków
miały zostać
te ostatnie
przydzielone
niepełniącemu
wówczas
żadnych
funkcji w
spółce
wspólnikowi
w osobie R.
G.. Zatem i
celem z tym
związaną
aktywności
oskarżonego

musiało być
sprzeniewierzenie
się
obowiązkom
sankcjonowanym
w art. 56 kks i
art. 61 § 1 kks.
Prawidłowo
dostrzegł to
Sąd Rejonowy
wskazując na
działanie
wspólne i w
porozumieniu
wspólników
spółki, w tym
oskarżonego.
W takim
układzie
okoliczności
okresowe
nieobecności
oskarżonego
w Polsce
w czasie,
w którym
fikcyjna
transakcja
miała być
rzekomo
finalizowaną,
nie mogły w
najmniejszym
stopniu
podważyć
rozumowania
Sądu I
instancji
naprowadzającego
na
zaangażowanie
oskarżonego
w organizację
i
wykorzystanie
owej fikcji
na potrzeby
rozliczenia
podatku VAT,
odpowiadające

dokonanemu
podziałowi
ról. Nawet
jeśli z tego
jeszcze nie
płynęła
wymierna
korzyść
majątkowa,
nie chodziło
przecież o
zwrot
podatnikowi
nadwyżki
podatku
naliczonego
nad
należnym, to
jest do
pomyślenia,
że księgowe
powiększanie
majątku, a
do tego to
się również
sprowadzało,
któremu z
natury rzeczy
musi
towarzyszyć
uwzględnienie
tego faktu w
rozliczeniach
podatkowych,
w
szczególności,
jeśli odbywa
się za
pośrednictwem
profesjonalnego
biura
rachunkowego,
w którym
nikt ma nie
wiedzieć, że
przedkładana
przez
podatnika
dokumentacja
jest w jakim

	<p>zakresie nierzetelna, zatem nie daje podstawy przy podatku VAT do obniżenia podatku należnego o naliczony w fakturach zakupowych, ma swoje ekonomiczne uzasadnienie i w realiach rozpatrywanego przypadku dawałoby się wytlumaczyć np. staraniami o uzyskanie wsparcia na rynku finansowym.</p>		
	Wniosek		
	uniewinnienie oskarżonego	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
	zachodziły podstawy do		

	skazania oskarżonego za przypisane przestępstwo skarbowe				
	3.2.	błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku poprzez bezpodstawne przyjęcie, że składając deklarację podatkową od towarów i usług za miesiące styczeń 2011 r. oskarżony działał świadomie i umyślnie, podczas gdy dostarczony materiał dowodowy daje podstawy do przyjęcia, że zachowanie oskarżonego miało charakter działania nieumyślnego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
	Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo				

	zasadny albo niezasadny		
	Nie mogło być mowy o nieumyślności w zachowaniu oskarżonego wyrażającej się nieostrożnością w prowadzeniu spraw spółki, a wręcz przeciwnie, całokształt okoliczności sprawy ocenionych z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, o czym szerzej w sekcji 3.1, naprowadzał na pełne uświadamianie sobie przez oskarżonego, że zakup przedmiotowego sprzętu był fikcją, tym samym nierzetelnie to dokumentujące faktury nie mogły podlegać zaewidencjonowaniu, a naliczony w nich podatek		

	<p>VAT nie może pomniejszać podatku należnego, co wynika z art. 88 ust. 3a pkt 4a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług i każdemu choć odrobinę rozeznanemu w rozliczeniach VAT-owskich, a więc i oskarżonemu, musiało być to wiadomym.</p>		
	<p>Wniosek</p>		
	<p>uniewinnienie oskarżonego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
	<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
	<p>zachodziły podstawy do skazania oskarżonego za przypisane</p>		

	przestępstwo skarbowe				
	3.3.	błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że oskarżony osiąga dochody miesięczne w kwocie 15000 funtów brytyjskich, co wynika z błędu zawartego w protokole rozprawy z dnia 26 listopada 2018 r., bowiem oskarżony oświadczył wówczas, że zarabia miesięcznie 1500 funtów brytyjskich, co wynika z przedłożonego zaświadczenia o zarobkach	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
	Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
	Zaświadczenie o zarobkach z (...) pozwala				

przyjąć, iż
zapis w
protokole
rozprawy z
26 listopada
2018 r.
zawierający
przypisane
oskarżonemu
S. L.
oświadczenie,
że jego
dochód
miesięczny w
Anglii wynosi
ok. 15000
GBP
rzeczywiście
jest
omyłkowym.
Zresztą taka
kwota jako
miesięczny
dochód
Polaka w
Anglii,
niezależnie od
ewentualnych
predyspozycji
oskarżonego
do
prowadzenia
różnego
rodzaju
biznesów,
rzeczywiście
nie wydaje
się kwotą,
którą mógłby
zarobić
oskarżony ze
swymi
kwalifikacjami
zawodowymi
pracując dla
kogoś
legalnie, a na
takie źródło
zarobkowania
zdawał się

	wówczas powoływać.		
	Wniosek		
	obniżenie grzywny do poziomu odpowiadającego możliwościom zarobkowym oskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
	Ustalając wysokość jednej stawki dziennej bierze się pod uwagę zgodnie z art. 23 § 3 kks nie tylko dochody sprawcy, ale również jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Oskarżony ma dopiero 50 lat, nie skarżył się na dolegliwości zdrowotne, a jak słusznie zauważył Sąd		

Rejonowy, nie krył, że w niedalekiej przeszłości z prowadzonej działalności gospodarczej potrafił uzyskiwać pokaźnych rozmiarów dochody, które pozwalały mu na kilkuletnie utrzymywanie się jedynie z oszczędności, jak też transferowanie pokaźnych kwot na inne przedsięwzięcia gospodarcze. Argumentem, że oskarżony ma dość duże możliwości zarobkowe jest też podana przez niego wysokość płaconych alimentów na syna wynosząca 2000 złotych miesięcznie. Odbiega zdecydowanie in plus od przeciętnych alimentów, jakie w praktyce orzeczniczej są zasądzone na dziecko od rodzica

znajdującego się w położeniu finansowym deklarowanym przez oskarżonego. Zresztą w tym konkretnym przypadku i tak ustalona na 150 zł wysokość jednej stawki dziennej jest zdecydowanie zbliżona do ustawowego minimum, a bardzo daleka od owego maksimum. Dla wymiaru wysokości stawki dziennej grzywny punktem odniesienia jest wskazana w art. 23 § 3 kks część minimalnego wynagrodzenia (od 1/30 do czterystukrotności) w wysokości, jakie ono miało w czasie popełnienia przestępstwa skarbowego (zob. wyrok SN z dnia 5 listopada 2008 r., V KK 116/08, OSNKW 2009/ 1/ 8). W roku 2011

r. minimalne wynagrodzenie za pracę wynosiło 1386 złotych (§ 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 października 2010 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2011 r. - Dz.U. z 2010 Nr 194 poz.1288). W związku z tym wysokość jednej stawki dziennej nie mogła być niższa od 46,20 złotych oraz przekraczać 554.400 złotych. W takich granicach kwota 150 złotych nie może uchodzić za zawyżoną, nawet jeśli aktualnie dochody oskarżonego, do których się przyznaje, nie przekraczałyby kwoty ok. 1500 GBP, czy też nawet odpowiadały kwocie

	zarobku za luty i marzec 2018 r. wynikającej z zaświadczenia o zarobkach z (...).				
	3.4.	<p>rażąca niewspółmierność orzeczonej kary grzywny w ilości 200 stawek dziennych po 150 złotych każda znacznie przekraczająca możliwości zarobkowe oskarżonego, a to wskutek poczynienia błędnych ustaleń faktycznych w zakresie osiągniętych przez oskarżonego dochodów, które zgodnie z oświadczeniem oskarżonego złożonym na rozprawie w dniu 26 listopada 2018 r. wynoszą 1500 funtów brytyjskich miesięcznie, a nie 15000 funtów brytyjskich miesięcznie,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

		co wynika z błędu pisarskiego poczynionego w protokole z rozprawy.			
	Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
	Rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się				

zaakceptować
dysproporcję
między karą
wymierzoną a
karą
sprawiedliwą
(zasłużoną).
Przesłanka
rażącej
niewspółmierności
kary jest
spełniona
tylko wtedy,
gdy na
podstawie
ustalonych
okoliczności
sprawy, które
powinny mieć
decydujące
znaczenie dla
wymiaru
kary, można
przyjąć, że
występuje
wyraźna
różnica
między karą
wymierzoną a
karą, która
powinna
zostać
wymierzona
w wyniku
prawidłowego
zastosowania
dyrektyw
wymiaru kary
oraz zasad
ukształtowanych
przez
orzecznictwo.

Tymczasem
ilość stawek
dziennych
grzywny nie
przekracza
stopnia
zawinienia

oskarżonego,
przystaje do
stopnia
społecznej
szkodliwości
przypisanego
mu czynu, jak
też należyście
uwzględnia
wszystkie
cele, jakie
kara ma
osiągnąć, nie
wyłączając
potrzeby w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.
Kara
wymierzona
oskarżonemu
ma być też
czytelny
sygnałem dla
innych,
którzy skorzy
byliby go
naśladować
dla
osiągnięcia
korzyści
kosztem
interesów
fiskalnych
Skarbu
Państwa.
Zresztą czyn
przypisany
oskarżonemu
zagrożony był
karą grzywny
od 10 do
720 stawek
dziennych. W
tych
granicach
200 stawek
dziennych w

przypadku
narażenia
podatku VAT
na
uszczerplenie
na poziomie
aż 201.300
złotych, a
więc dość
bliskim
przekroczenia
granicy małej
wartości
wynoszącej w
tym wypadku
277.200
złotych (zob.
art. 53 § 14
kks w zw. § 1
rozporządzenia
Rady
Ministrów z
dnia 5
października
2010 r. w
sprawie
wysokości
minimalnego
wynagrodzenia
za pracę w
2011 r.), w
powiązaniu z
tym, iż
towarzyszyć
temu miało
również
nierzetelne
prowadzenie
ksiąg
wyrażające się
uwzględnieniem
w ewidencji
zakupów VAT
za styczeń
2011 r.
poświadczających
nieprawdę
faktur VAT,
nie może być
w żadnym

razie
potraktowane
w ogóle jako
przejaw
surowego
potraktowania
oskarżonego,
nawet jeśli
wspomniane
narażenie
przejawiało
się konkretnie
zawyżeniem
nadwyżki
podatku
naliczonego
nad należnym
do
przeniesienia
na następny
miesiąc.

Z przyczyn
omówionych
powyżej Sąd
Rejonowy
ustalając
wysokość
jednej stawki
diennej w
odpowiednim
stopniu
uwzględnił
możliwości
zarobkowe
oskarżonego,
jego sytuację
rodzinną,
stan
majątkowy
oraz
uzyskiwane
dochody, a
więc
okoliczności,
na które
wskazuje art.
23 § 3 kks.

	Wniosek		
	obniżenie grzywny do poziomu odpowiadającego możliwościom zarobkowym oskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
	Wymierzona oskarżonemu grzywna nie jest niewspółmiernie rażąco surową tak w aspekcie ilości stawek dziennych, jak i wysokości jednej stawki dziennej.		
	1 OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
	4.1.	W granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów dostrzeżono mającą wpływ na treść	

		zaskarżonego wyroku, a konkretnie opis czynu przypisanego oskarżonemu, obrazę art. 413 § 2 pkt 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks będącą konsekwencją również braku poczynienia odpowiednich ustaleń faktycznych.	
	Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
	Sąd Rejonowy nie ustalił, kiedy została złożona deklaracja VAT-7 za styczeń 2011 r. zawierająca nieprawdziwe dane co do wysokości podatku naliczonego, a tym samym wysokości nadwyżki podatku naliczonego nad należnym do przeniesienia na następny miesiąc, które to zachowanie prawidłowo		

przypisał
oskarżonemu
jako
ówczesnemu
prezesowi
(...) Sp. z
o. o. będącej
podatnikiem i
sprawami
gospodarczymi
której to
spółki
oskarżony się
zajmował,
stąd był
odpowiedzialny
za
prawidłowość
owego
rozliczenia
podatkowego
dokonanego
za
pośrednictwem
firmy
prowadzącej
obsługę
księgową, a
której do
rozliczenia
przedstawione
zostały
nierzetelne
faktury VAT
dokumentujące
niezgodnie z
prawdą zakup
przez w/
w spółkę
przedmiotowych
maszyn
budowlanych.
W
konsekwencji,
a także na
skutek
pominięcia,
że deklaracja
została
złożona w

Urządzie Skarbowym w R., co akurat Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, opis czynu przypisanego oskarżonemu nie był dokładnym, jak tego wymaga art. 413 § 2 pkt 1 kpk. „Dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu” oznacza, że opis czynu powinien wskazywać czas, miejsce, sposób i okoliczności popełnienia przestępstwa oraz jego skutki, a zwłaszcza wysokość powstałej szkody (zob. art. 332 § 1 pkt 2 w zw. z art. 413 § 1 pkt 4 i § 2 pkt 1). Sąd Okręgowy poczynił brakujące ustalenie na podstawie wydruku deklaracji VAT-7 za styczeń 2011 r. z systemu

informatycznego (...), z której wynika, że owa deklaracja została złożona w dniu 25 lutego 2011 r.. Oczywiście miał przy tym w polu widzenia, że złożenie owej deklaracji poprzedzone jej sporządzeniem dokonało się z wykorzystaniem pośrednika działającego w ramach powierzonych mu zadań i w zaufaniu do treści przedkładanej mu dokumentacji księgowej. Tym pośrednikiem był A. S.. Okoliczność ta nie miała jednak znaczenia dla przyjęcia realizacji przez oskarżonego znamienia czasownikowego "składając". W piśmiennictwie i orzecznictwie

wskazuje się,
że
sformułowanie
„sam
wykonuje
czyn
zabroniony”
obejmuje
również
przypadki
realizacji
znamion za
pośrednictwem
innej osoby
(zob. szerzej
w kwestii
odpowiedzialności
za wykonanie
przestępstwa
za
pośrednictwem
innej osoby
na gruncie
polskiego
prawa
karnego A.
Glaser,
Przyczynek...,
s. 24 i n.; L.
Tyszkiewicz,
Współdziałanie...,
s. 104 i n.; G.
Rejman (w:)
E.
Bieńkowska,
B. Kunicka-
Michalska, G.
Rejman
(red.), J.
Wojciechowska,
Kodeks..., s.
589 i n.;
J. Szwacha, Z
problematyki...,
s. 1732 i n.;
A. Liszewska,
Współdziałanie...,
s. 38-41; P.
Kardas,
Teoretyczne...,

s. 429 i n.;
a także wyrok
SN z dnia
13 kwietnia
2006 r., IV
KK 40/06,
LEX nr
183008). W
tym
przypadku
inna osoba
wykorzystywana
jest przez
sprawcę jako
„ludzkie
narzędzie”, za
pomocą
którego
realizuje on
swoim
zachowaniem
znamiona
czynu
zabronionego.
Poza tym
czasownik
charakteryzujący
czynność
sprawczą
przestępstwa
skarbowego z
art. 56 §
2 kks należy
rozumieć
zgodnie ze
znaczeniem
nadawanym
temu
terminowi na
gruncie
powszechnego
języka
polskiego, a
więc
stosunkowo
szeroko.
Przez
„przedkładanie”
rozumie się
zaś „(...)

	wszelkie działania polegające na składaniu dokumentów lub oświadczeń (zob. wyrok SN z dnia 2 grudnia 2003 r., IV KK 37/03, LEX nr 108050).		
	1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
	0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
	0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
	z punktu 1 - przypisanie oskarżonemu przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 kks i art. 61 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks w zw. z art. 7 § 1 kks (w znacznej części opis czynu, w całości jego kwalifikacja prawna) oraz w całości		

	<p>wymierzona kara grzywny,</p> <p>z punktu 2 - rozstrzygnięcie o kosztach sądowych obciążające oskarżonego tymi kosztami ustalonymi w łącznej kwocie 7.390,35 złotych.</p>		
	<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
	<p>Oskarżony popełnił przypisane mu przestępstwo skarbowe, jego kwalifikacja prawna jest prawidłowa, wymierzona kara nie jest rażąco niewspółmiernie surową, prawidłowo ustalona została także wysokość jednej stawki dziennej grzywny.</p> <p>Nie było podstaw do zwolnienia oskarżonego od</p>		

	ponoszenia kosztów sądowych w oparciu o art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks. Zresztą nie była to podnoszonym w apelacji, jak też wysokość kosztów nie była kwestionowana.		
	0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
	0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
	W opisie przypisanego oskarżonemu przestępstwa skarbowego w punkcie 1 dodano ustalone czas i miejsce złożenia deklaracji VAT-7 za styczeń 2011 r., którym to zachowaniem i jego następstwem oskarżony zrealizował konkretnie znamiona		

	określone w art. 56 § 2 kks.		
	Zwięźle o powodach zmiany		
	<p>Sąd odwoławczy orzeka w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 433 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks), a w tych granicach (obrońca zarzucał wręcz, że oskarżony przypisanego przestępstwa skarbowego nie popełnił) stwierdził mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę art. 413 § 2 pkt 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks. Zgodnie z art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 437 § 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks w takiej sytuacji orzeczenie podlega zmianie. Eliminacja stwierdzonego</p>		

	<p>uchybień nie skutkowało wydaniem orzeczenia surowszego. Uzupełnienie opisu czynu przypisanego oskarżonemu z punktu widzenia jego interesów ma charakter ambiwalentny. Bez tego rodzaju korekty i tak czyn mu przypisany realizował znamiona przestępstwa skarbowego kwalifikowanego kumulatywnie z uwzględnieniem art. 56 § 2 kks. Sąd na przeszkodzie owej zmianie zaskarżonego wyroku nie stał art. 433 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks.</p>		
	<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i</p>		

	podstawa prawna uchylenia			
	5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
	Zwiąże o powodach uchylenia			
	5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
	Zwiąże o powodach uchylenia			
	5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
	Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
	5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
	Zwiąże o powodach uchylenia			

	0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
	0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	1Koszty Procesu			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	3	Zasadą wynikającą z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks jest, że w przypadku niewzględnienia środka odwoławczego koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi ten, kto wniósł tenże środek. W przypadku niewzględnienia apelacji obrońcy		

działającego
na korzyść
oskarżonego
będzie nim
ten ostatni.
Jednocześnie
Sąd
Okręgowy z
przyczyn dla,
których nie
uznał za
zasadne
obniżenie
wysokości
jednej stawki
diennej
grzywny, nie
doszukał się
też podstaw
do
zastosowania
zwolnienia
oskarżonego
choćby w
części od
ponoszenia
kosztów
sądowych
postępowania
odwoławczego
po myśli art.
624 § 1 kpk
w zw. z art.
113 § 1 kks.
Stąd został
obciążony
wydatkami
poniesionymi
przez Skarb
Państwa w tej
fazie procesu
zamykającymi
się 20
złotowym
ryczałtem za
doręczenie
wezwań i
innych pism
oraz opłatą za
II instancję

		w wysokości należnej od wymierzonej mu kary grzywny (10% jej wysokości zgodnie z art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych).	
	1 PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego S. L.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie za przestępstwo skarbowe z wszystkimi tego konsekwencjami		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana